

JAK (PŘE)ŽÍT V CIZÍM MĚSTĚ?

Kázání ze soboty 30.12.2017 – br. Martin Pavlík

Sestry a bratři v Kristu, své dnešní kázání jsem nazval otázkou „*Jak přežít v cizím městě?*“.

Kdybych dnes dopoledne mezi vámi provedl průzkum a zeptal se, jestli Prahu vnímáte jako cizí město, věřím, že velká část z vás by odpověděla: „ne“ – protože jste se v Praze narodili nebo zde vyrostli. Jiná skupina lidí v našem sboru by tuto odpověď možná trochu upravila a řekla: „dnes už ne“ – protože jste se do Prahy přistěhovali před pár lety a podobou otázku si dnes už nekladete. A nakonec bychom nejspíš objevili třetí skupinu, (nevím, jak velkou), tvořenou lidmi, kteří by při otázce, zda toto město považují za cizí, možná zaváhali. Praha (stejně jako všechna velkoměsta) přitahuje každoročně spoustu nových tváří. A my, věřící lidé, se při příchodu do cizího prostředí, často ptáme, nejen jak překonat samotu, ale také, jak neztratit zájem o Boží věci, pokud to tak mohu nazvat. Jinými slovy, jak v cizím městě najít nejen byt, ale i duchovní domov. Já sám jsem si podobnou otázku kladl před několika lety. A situace změny domácího prostředí pochopitelně neprožívají jen děti kazatelů, ale v podstatě každý, koho k tomu přinutí studium nebo práce. A náš sbor je myslím takových příběhů plný.

Existuje podle vás biblický text, který bychom mohli použít jako návod na přežití člověka v cizím prostředí? Nemyslíme tím biologické nebo finanční přežití. V našem případě chci mluvit o přežití duchovním, o situaci, kdy člověku záleží na jeho dalším duchovním směřování – a to i přes všechny okolnosti, které přináší změna domácího prostředí. Jak překonat samotu, jak zůstat věřící i mimo sbor nebo kostel, který jsem znal, teď, v cizím prostředí,

a jak zde nalézt zázemí, které pro svůj život víry potřebuji. Otázky, které si zřejmě každoročně kladou tisíce (nejen věřících) lidí.

Výběr biblického textu, který jsem zvolil pro naše téma, vás možná překvapí. Není moc známý, nikde se zde nemluví o Praze ☺ a ani slovo „cizí“ se v této perikopě nikde výslovně neobjevuje. Jeho autor, evangelista Lukáš, tento text ale nezařadil do své knihy náhodou.

Apoštol Pavel cestuje z jednoho významného města do druhého. Lukáš popisuje Pavlovu návštěvu Atén, Korintu a Efezu – tři největších měst tehdejšího řecko-římského světa. **Potom Pavel odešel z Atén a přišel do Korintu. Pavel našel Žida jménem Akvila a jeho manželku Priscillu.**

Apoštol Pavel je misionář, pracuje jako člověk, který je mnohdy odkázán sám na sebe, navštěvuje velkoměsta a očekává se od něj, že ani častá změna prostředí by jeho „duchovní život“ neměla nijak ohrozit. A přesto se zdá, že ani Pavel nemůže začít misii, pokud nemá zázemí, pokud kolem sebe nemá blízké lidi.

A tak Pavel hned po příchodu do Korintu nachází dva lidi, se kterými se setká – Akvila a Priscillu.

Je zajímavé, že Nový zákon představuje tento manželský pár jen několika málo slovy, a to vždy v souvislosti s apoštolem Pavlem. Víme, že přišli z Říma do Korintu, kde je potkal Pavel a přidal se k nim, protože, jak říká Lukáš, měli stejné řemeslo – dělali stany. Všimli jste

si důvodu změny jejich domácího prostředí? Šlo o rozhodnutí císaře, aby všichni Židé opustili Řím.

Není vyloučené, že příčinou tohoto rozhodnutí byla napjatá situace mezi tamějším židovstvem vyvolaná křesťanským poselstvím – tedy otázkou, zda je Ježíš Nazaretský skutečným Mesiášem, Kristem. Na základě této kratičké zmínky vyvozujeme, že Akvila s Priscillou přijali křesťanskou víru už doma v Římě. Jednoduše, museli být křesťany už před tím, než se na základě ediktu museli z tohoto města vystěhovat. Zdá se tedy, že kvůli své víře byli vyhoštěni a teď – v Korintu – v **Pavlovi našli někoho, kdo s nimi jejich víru sdílí**. Podle ČEPu se s nimi Pavel sblížil a Akvila a Priscilla přijímají Pavla k sobě domů.

Za jakých okolností vstupovali do Korintu? Na jedné straně Akvila a Priscilla, útěk z domácího města provázený nejistotou a strachem, na straně druhé Pavel, z jehož slov, která zazněla v 1. čtení, zjišťujeme, že sem nepřicházel jako hrdina, ale jako slabý, rozechvěný, doslova „pln bázně“. Ani Pavel jako zkušený cestovatel a misionář přiznává své obavy.

Apoštol osobně povoláný vzkříšeným Kristem a dva lidé vyhoštěni kvůli své víře v Ježíše jako Krista – všichni prožívají a přiznávají své obavy.

To, co tyto dosud neznámé lidi spojilo, bylo tedy nejen živobytí, řemeslo, obavy z nejisté budoucnosti, ale především jejich víra.

Patrně nejdůležitější zjištění, kterým je celá tato kapitola uvedena, zdůrazňuje to, že si Pavel těchto manželů všimá. To, že se vzájemně neobejdou, ale sblíží, a sblíží je jejich víra. To, že v sobě vzájemně nacházejí ty, se kterými mohou sdílet svoji víru, a to i přes cizost a anonymitu prostředí, ve kterém se nacházejí. Cizí prostředí nevede Pavla k samotě a odloučení, ale k úsilí najít ty, se kterými má něco společného. Hned po příchodu Pavel hledá blízkého člověka.

V tomto momentě ale děj nekončí a později čteme, že kolem Pavla vzniká nové společenství rychle rostoucího korintského sboru. A pokud byste 18. kapitolu četli dále, zjistili byste, že se Pavel společně s Akvilou a Priscillou přesouvají do Efezu.

V Efezu později Pavel píše svůj list do Korintu, tedy do města, kde se poprvé setkal s tímto manželským párem, a spolu se svými pozdravy výslovně posílá také jejich pozdravy (Priscilly a Akvily) a všech těch, kteří se shromažďují v jejich domě. A Pavel tím ukáže důležitou roli, kterou tito manželé představovali v prostředí prvotní církve. Na poslední stránce v samotném závěru 1. Pavlova listu do Korintu čteme, že Akvila a Priscilla **přijímali do svého domu skupinu místních křesťanů, když se společně shromažďovali, aby naslouchali Božímu slovu a slavili VP**.

Řečtina tady mluví přesně o tomto typu shromáždění – *ekklesia* – církev. V domě Akvily a Priscilly se shromažďuje církev, místní věřící, Kristovi následovníci. Sledujeme tak zrod reality církve, která se scházela v domě věřících, zpočátku v rodinách, ve svých domech, a až koncem 3. století nacházíme první zmínky o vzniku budov k tomu určených. A proto v našem případě můžeme o domě Akvily a Priscilly opravdu mluvit jako o církvi, kde se společně četlo Písmo a slavila Večeře Páně. Vzpomínáte na první zmínku o tomto manželském páru? *Pavel našel Žida jménem Akvila a jeho ženu Priscillu*. Oni v Pavlovi našli někoho, s kým mohli sdílet svoji víru. A nyní tuto víru sdílí s dalšími lidmi, které přijímají do svého domu.

To poslední, čeho si chci dnes dopoledne s vámi všimnout, je, co se s těmito manželi dělo po jejich návratu zpět do Říma. Protože i o tom se na jednom nenápadném místě dozvídáme. Pokud bychom v NZ hledali typické rysy všech Pavlových listů, určitě bychom nevynechali jeho pozdravy.

Ke svým listům je pokaždé připojil jako důkaz toho, že lidi, kterým psal, znal velmi dobře a nedržel si od nich odstup – v tom dobrém slova smyslu.

(Řím 16, 3-5)

Když tedy Pavel píše Římanům, zasílá jim tento pozdrav. Vidíme, že **Akvila a Priscilla po nějaké době, po návratu do Říma, pokračovali nadále v plnění svého poslání.** A z Pavlových slov slyšíme na jejich adresu mimořádnou chválu (považuje je za spolupracovníky). Ti, kteří byli na začátku z tohoto města odvedeni, se po nějakém čase vracejí, a to, že Pavel připojí v pozdravu i vděčnost za všechny církevní obce křesťanů z pohanů, vypovídá o tom, jak rozsáhlý byl dosah jejich činnosti.

A tak mi dovolu, sestry a bratři, abych se vrátil k mé úvodní otázce a shrnul to, co si na základě tohoto celkem netradičního a neznámého textu/textů odnáším.

I my se nejčastěji v Praze setkáváme kvůli „stejnému řemeslu“, v Praze nás mnohdy spojí nejprve studium nebo práce. A celkem často přicházíme podobně jako Pavel a manželé, o kterých jsme četli, se strachem z toho, co můžeme očekávat v budoucnosti. Pro Pavla ani pro tyto manžele to ale nebyl důvod pro izolaci nebo předčasné pesimistické závěry.

To nejdůležitější, co vidíme po Pavlově příchodu do cizího města, je jeho **zájem o lidi**, se kterými mohl sdílet svou víru. Vzpomínáte? Pavel našel Žida jménem Akvila a jeho manželku Priscillu. Akvila a Priscilla na to **zareagovali**, i oni našli v Pavlovi někoho, s kým mohli sdílet svoji víru. Vytvářeli společenství, **přijímali** do svého domu skupinu dalších lidí a zajímali se o jiné tak, jak si nejprve Pavel všiml jich. A nakonec, po návratu do Říma pokračovali ve službě, vrátili se domů a **zůstali aktivní** (aktivní pro druhé).

Kéž jsme i my v nadcházejícím roce sborem, který má zájem o své okolí, který hledá lidi, a který také reaguje na vnitřní hledání jiných lidí.

Jak přežít v cizím městě? Najdi člověka...

Amen

Modlitba

Náš Pane, tak jako Pavel kdysi našel manžele, o kterých jsme dnes četli, tak jsi i Ty našel nás, pocítili jsme v životě Tvé přijetí a takto chceme přijímat i lidi kolem sebe. Bourej hradby a bariéry, které stavíme nebo vystavěl někdo jiný mezi námi a okolím, i mezi sebou navzájem.

Měl jsi zájem o ty, o které se nikdo nezajímal, všiml sis těch, kteří byli přehlíženi, a u Tebe nacházeli přijetí taková, které nikdo nepřijal.

Chceme být stejní. Amen